

[Hartel.]

perne og Retningslinierne for vor nugældende Valutalovgivning. Jeg føler ingen Stolthed over dette, idet vi fra vor Side finder, at hele dette System er forfejlet. Den ærede radikale Ordfører Hr. Rager sagde for et Øjeblik siden, at Systemet maatte være beskyttet mod Kritik herfra, fordi det havde faaet Valggodkendelse Gang paa Gang. Ja, jeg vil over for de Herrer af Regeringspartierne sige, at ogsaa deres Rentesaenkningspolitik Gang paa Gang har faaet Godkendelse ved Valgene, men der er aabenbart intet, der hindrer de Herrer i selv at forandre deres Rentesaenkningspolitik, saaledes at vi nu staar over for en Renteforhøjelse. Det kan jo nemlig ikke, som den ærede radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rager, mente, betegnes som Smaaulemper, det, man kan laste Systemet for, og det vilde jo ogsaa være urimeligt, om man, hvis det kun var Smaaulemper, der var i Vejen, greb til et saa drastisk Skridt som en Forhøjelse af Diskontoen. Det er nøjagtig det samme, som om man vilde give sig til at skyde Spurve med Kanoner; det er der dog ingen fornuftig Mand, der indlader sig paa. Altsaa er der afgørende Brist ved Systemet, siden man maa ty til dette Middel og ikke ved de Midler, der staar til Raadighed ifølge selve Valutalovgivningen, er i Stand til at fastholde det, som er Hovedformaålet, nemlig Kronekursen. Det kan ikke over for dette nytte, at den højt-ærede Handelsminister vil fremstille det, som om den Rentehævningspolitik, vi staar over for, er kommet saadan halvvejs, uden at han var kendt med det, at det med andre Ord skulde være et Slags fait accompli, Nationalbanken havde stillet ham over for. Jeg kan heller ikke bringe det i Overensstemmelse med selve det Forslag, der foreligger her til Behandling, idet der i Lovforslagets § 2, 2det Stykke, staar — med den højt-ærede Formands Tilladelse til et Citat —:

„I Overenskomsten maa Nationalbanken forpligte sig til, saa længe Banken ikke indløser sine Sedler med Guld, at handle i Overensstemmelse med den kongelige Bankkommissær med Hensyn til Bankens Handel med Valuta og de dermed i Forbindelse staaende Forhold.“

Hvis ikke Diskontopolitikken er at henregne under det, som her betegnes som „de

dermed i Forbindelse staaende Forhold“, ved jeg ikke, hvad der kan henregnes derunder. Jeg vil henstille, at der bringes bedre Overensstemmelse mellem Diskontopolitikken og det, der er anført her om Ministerens Bemyndigelse vedrørende Diskontopolitikken, end vi har set eller i det mindste hørt, da denne Lov blev forelagt i denne Sal. Vi maa have Krav paa, at Landets økonomiske Politik bestemmes herfra og ikke af Faktorer, der ikke kan afgørende kontrolleres fra denne Sal og ved de Beslutninger, der træffes her.

Den ærede radikale Ordfører sagde, at den Opgang, der havde været i en Periode, syntes at være bragt til Standning. Ja, det er helt rigtigt, men jeg skal sige, hvorfor denne Opgangsperiode nu er standset. Det er, fordi den Beskæftigelsespolitik, der indledes fra Regeringens Side, byggede paa et forkert Grundlag. Den byggede for det første paa en tom Valutakasse; derpaa kan man ikke bygge en Beskæftigelsespolitik af varig Betydning og af afgørende Rækkevidde for vort Samfund. Og dernæst byggede man en Lønpolitik op baseret paa det, som var Lønniveauet inden for de bedst lønnende Erhverv, de beskyttede og de monopoliserede Erhverv, medens en varig Beskæftigelsespolitik, som kunde have sat vide Kredse af de arbejdsløse i Gang med Arbejde, kun havde været mulig, hvis man havde benyttet et Lønniveau, der svarede til det, som de eksporterende Erhverv var i Stand til at betale. Derfor skulde denne Politik før eller siden bryde sammen, og nu er det Tidspunkt altsaa kommet, da vi staar over for de første Varsler om, at den ikke længere kan holde.

Vi kan ikke se bort fra, at vi levede i en vis Periode paa Resultaterne af Krone-sænkningen af Januar 1933. Vi har yderligere opspist henved Halvdelen af Landbrugets Formue, 2 Milliarder Kroner, og vi staar da over for dette, at hvis vi ikke har yderligere Laanemuligheder i Udlandet — hvilke jeg ikke skal anbefale os at benytte —, da har vi kun eet Sted tilbage, hvor der er en Reserve i vort Erhvervsliv, og det er den relativt gode Levestandard, der er i visse Kredse af Befolkningen. Jeg forstaar da ogsaa, at Forslagets § 3, 1ste Stykke, hvor der tales om „forbrugsbegrænsende Foranstaltninger“, tilsigter at slaa Købekraften fra visse Kredse af Befolkningen i Haab om,